

Sagen op, netop er heldig, og det forekommer mig ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved, at give Kommunalbestyrelserne en saadan Myndighed, uden at de skulle henvende sig til de højere Myndigheder, som Loven af 1902 bestemmer. Thi jeg nærer ingen Tvivl om, at den stedlige Kommunalbestyrelse har ganske anderledes Chancer for at kunne bedømme, om der er en Trang til Stede, end de højere Myndigheder, for Købstædernes Vedkommende Indenrigsministeriet og for Landkommunerne Amdsraadet; de kunne ikke have det Indseende, som de stedlige Kommunalbestyrelser have. Altsaa, hverken Hensynet til Ansvarret eller Hensynet til Forstaaelsen af Opgaven, der ligger for, bevirker, at jeg kan have nogen Betænkelighed, men jeg finder det fuldstændig korrekt, at det bliver vedkommende Kommunalbestyrelse, i hvis Haand Afgørelsen lægges.

Naar jeg skulde udtale, hvad jeg finder mindre tilfredsstillende ved det foreliggende Lovforslag, saa er det det, at man lægger hele Byrden paa Kommunernes Skuldre; det forekommer mig, at det havde været naturligt, om Staten var kommen til at bære en Part af disse Udgifter. Og som det ærede kongevalgte Medlem (Trier) udtalte, vilde jo netop Forskellen mellem Kommunerne — idet den fattige Kommune, den med de fleste fattige Børn, og som muligvis har den højeste Skat, vil faa de største Udgifter til denne Sag — udjævnes og udlignes ved, at Staten traadte til og ydede et Bidrag til denne Sag. Det er nu udelukket ved denne Lov. Fra vort Partis Side kunde vi altsaa have ønsket Loven bedre, men jeg anerkender, at Lovforslaget indeholder et Fremskridt paa dette Omraade, og jeg kan paa min Gruppes Vegne tilsige vor Medvirksomhed, idet jeg udtaler Ønsket om, at dette Lovforslag maa kunne blive gennemført i denne Rigsdagssamling.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) var ogsaa inde paa Frygten for, at Ansvarret skulde svækkes, og det er naturligvis paa en Maade meget godt at vaage over, at Befolkningens Ansvarsfølelse holdes oppe, men jeg føler mig rigtignok overbevist om, at indenfor den store fattige Befolkning er Ansvarsfølelsen virkelig til Stede i tilstrækkelig Grad. Der findes naturligvis indenfor denne Befolkningsklasse som indenfor andre Befolkningsklasser brodne Kar, som der jo findes i alle Lande, men i det store og hele føler den fattige Fader og Moder vistnok lige saa

fuldt Ansvarret som alle andre. Man ser jo ogsaa, at de ville nødig søge hen til at faa Hjælp, for saa vidt de paa nogen Maade kunne undgaa det. Og man maa virkelig heller ikke se for strengt paa dem, hos hvem Ansvarstølelsen maaske er svækket, man maa se hen paa, hvad der er Aarsagen til, at denne Ansvarsfølelse er svækket, om ikke det er Haabløsheden, der er traadt i Stedet i Hjemmet; og kunde man ved Lovforanstaltninger af denne Art kaste en lille Smule Lys ind i disse Hjem og atter vække Haabet op, saa tror jeg, at man gjorde noget godt paa dette Omraade. Jeg anbefaler derfor dette Lovforslag til velvillig Behandling.

Jørgen Berthelsen: Jeg vil gerne i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) om, at jeg havde sagt, at jeg ansaa dette Lovforslag for overflødigt, netop fordi vi havde Loven af 1902, udtale, at noget saadant har jeg ikke sagt. Jeg har ikke sagt, at dette Lovforslag var overflødigt, men jeg har sagt, at hvis der var Kommuner, der uden dette Lovforslag og uden Hensyn til Loven af 1902 vilde have en saadan Bespisning som den, dette Lovforslag etablerer, tror jeg ikke, at deres overordnede Myndigheder, for Sognekommunernes Vedkommende Amdsraadet og for Købstædernes Vedkommende Indenrigsministeriet, vilde nægte dem det.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Naar jeg før udtalte, at dette Lovforslag ikke indførte noget nyt, betød det jo ikke, som jeg har Indtrykket af, at nogle af dette høje Tings Medlemmer have forstaaet, at jeg mente, at det, som Lovforslaget giver Kommunerne Ret til, ikke kan være en god og nødvendig Virksomhed. Det, jeg mente, var, at den hidtidige Lov, som giver Kommunerne Ret til at give Tilskud til private Bidrag til Skolebespisningen, har aabenbart kunnet anvendes, saaledes som et æret Medlem sagde, ogsaa i Tilfælde, hvor der ingen privat Virksomhed er i Kommunen med Hensyn til Skolebespisningen. Jeg ved vel, at der staar i Loven af 23. Maj 1902, at hvis Bidraget er større end det, der fremkommer ad privat Vej, skal der søges om Tilladelse til at yde det, men det ligger lige for, at Kommuner, der ikke have noget Bidrag fra private, ogsaa ville kunne søge om Tilladelse til at sætte Sagen i Værk, saaledes som Kommuner altid ville kunne, naar de ønske at anvende